

Nr 18

Av herr Christenson i Malmö m. fl., *angående tullen på vissa varor från utvecklingsländerna.*

(Lika lydande med motion nr 17 i Första kammaren)

I årets statsverksproposition framhålles att hjälpen till utvecklingsländerna fortsätter att öka i den takt som svarar mot våra möjligheter att göra meningsfyllda insatser. Uppenbart är att vi har fått betala dyra läropengar, då det brustit åtskilligt i förvaltningen och i administrationen av denna verksamhet. En ökning av anslagen till u-länderna för det löpande budgetåret med 46 milj. kronor är inte tillräcklig. Utöver denna hjälp bör en aktiv liberalisering av handeln med utvecklingsländerna etableras.

Det bör erinras om att de industrialiserade ländernas handelspolitik gentemot u-länderna är under observation på internationell nivå, dels i GATT-förhandlingarna, dels under den s. k. världskonferensen.

Många av u-ländernas problem skulle lösas om deras näringsliv utvecklades. Industrieländerna lägger emellertid hinder i vägen för handeln med u-länderna i form av tullar, skatter och statsregleringar. De hittills uppnådda resultaten av det internationella samarbetet på förevarande område får tyvärr betraktas som relativt ringa. Sveriges insatser bör självfallet även i fortsättningen bl. a. inriktas på att avskaffa handelshindren för u-ländernas export. Detta problem behandlades i fjol höst, när kaffeskatten och te-tullen avskaffades.

Verkan av tullar, skatter, regleringar och andra handelshinder måste mer än hittills beaktas i den praktiska politiken vid behandlingen av stöd åt u-länderna. En liberalisering av handeln med u-länderna måste påskyndas. För u-länderna utgör handeln med deras produkter ostridigt det främsta medlet till ekonomisk utveckling och stabilitet. U-ländernas chans att höja sin levnadsstandard och förbättra de sociala förhållandena är bl. a. och framför allt att få större avsättning för sina produkter.

Merkantilismen i Europa drabbar i oroväckande grad utvecklingsländerna. Det är diskriminerande att Indiens och Pakistans främsta exportprodukt, juteväv, belägges med 11 procent tull i Sverige, medan tullen för England och Portugal är 60 procent lägre genom EFTA-avtalet. Den 1 januari 1964 reducerades jutetullarna mellan EFTA-länderna till 4,4 procent, och dessa tullåtgärder riktar sina verkningar mot u-länderna. Ett rimligt krav är att samma praxis i tullhänseende tillämpas för varor som produceras i u-länderna

som med EFTA-länderna. I Danmark har man gått ännu längre och helt slopat tullen på jutevaror.

Det bör uppmärksammas att Sverige har satsat biståndsmässigt ganska mycket på Indien och Pakistan. Den orättvisa tullen måste därför verka horribel från u-ländernas synpunkt.

Borttagande av handelshindren genom att reducera tullarna på varuslag från u-länderna skapar inga svenska administrativa problem. En undersökning borde klarlägga frågan hur en tullsänkning skulle slå ut i form av lägre priser för de svenska konsumenterna och samtidigt stimulera u-ländernas export. Man skulle eventuellt kunna tänka sig att fondera tullintäkterna och använda medlen för u-landsändamål, t. ex. för forskning i u-länderna, effektivisering av u-ländernas kommunikationer och deras tekniska produktionsinsatser. En utredning även av detta skulle vara värdefull.

Med stöd av det anförda hemställs,

att riksdagen måtte

- 1) besluta att från den 1 juli 1964 slopa tullen på kakao-bönor (statistiskt nummer 1801),
- 2) besluta att från den 1 juli 1964 reducera tullen på vävnader av jute och jutesäckar (statistiskt nummer 5711 och 6203) till 4,4 procent i likhet med EFTA-tullarna, samt
- 3) i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa om utredning och förslag till riksdagen om en successiv reduktion av tullarna på de varuslag från u-länderna som inte produceras i Sverige, t. ex. kaffe och olika slags tropiska produkter.

Stockholm den 15 januari 1964

Carl Christenson

i Malmö

Hans Broberg

John G. Löfroth

Olle Westberg

Arvid Nilsson

i Lönsboda